

maar vòòr alles in de eenvoudige overname van vitale bedrijven tot de hoogte van een subjectief communistisch streven verhief.

16. De kleinburgerlijke intelligentie speelde een bijzondere rol in de Russische revolutie. Stoffelijk en geestelijk in hun vrijheid ondragelijk belemmerd, in haar beroeps-carrière bemoeilijkt, was zij aan de meest vooruitstrevende denkbeelden van het Europeesche willen geschoold. Daardoor bevonden de beste krachten onder de Russische intellectueelen zich ook in de voorste rijen van de revolutionaire beweging en drukten door hun leiding hun kleinburgerlijk Jacobijnsch stempel op hem. De Russische sociaaldemocratische beweging met zijn leidersploeg van beroepsrevolutionairen is vòòr alles een revolutionair-kleinburgerlijke partij.

17. Voor het volbrengen van de taak van de Russische revolutie door de klassen, was een bijzondere groepeerings van de krachten gegeven. De reusachtige boerenmassa's vormden zijn passief fundament, de bij hen vergeleken kleinere, maar revolutionair strijdbare proletarische massa vormde zijn actief strijdwapen, de kleine laag van revolutionaire intellectueelen verhief zich tot het leidende hoofd van de revolutie.

18. Deze klassendriehoek van de Russische revolutie was het noodzakelijk gevolg van de klasse-groepeerings van de Czaristische absolutistische maatschappij, die door de absolutistisch zelfstandige staat politiek werd beheerscht en waarvan de over en weer politiek ontrechte bezittende klassen, - de feodale adel en de bourgeoisie - de fundamenteen vormden. De eigenaardige opgave, het voltrekken van de burgerlijke revolutie zonder en tegen de bourgeoisie was het gevolg van de noodzakelijkheid om ten einde de val van het Czarisme te bewerkstelligen, de elementaire belangenstrijd van het proletariaat en de boeren te ontketenen en tegelijkertijd de bestaande feodale en kapitalistische uitbuitingsvormen te vernietigen. De Russische boerenmassa's hadden wat hun aantal betreft de revolutionaire taak alleen kunnen volbrengen, maar ze waren daar politiek niet toe in staat, daar ze hun klassebelangen alleen konden verwezenlijken, door zich aan de leiding van een andere klasse-groep te onderwerpen, die tot op zekere hoogte bepaalde in welke mate de belangen van de boeren worden vervuld. De Russische arbeiders ontwikkelden in 1917 het begin van een zelfstandige communistische klassepolitiek, maar de maatschappelijke voorwaarden voor hun overwinning ontbraken, omdat een overwinning van de proletarische revolutie tegelijk de overwinning over de boeren had moeten zijn. Dat was voor de 10 miljoen proletariërs van Rusland onmogelijk. Zoo werden ze evenals de boeren aan de leiding van een niet organisch met hun belangen verbonden intellectueelen-klasse overgeleverd.

19. Het scheppen van de leidersorganisatie van de Russische revolutie en het uitbouwen van de hiermee in overeenstemming zijnde tactiek is de verdienste van de bolsjewiki. Ze hebben de revolutie mogelijk gemaakt, door het scheppen van een, zij het op den duur niet te handhaven eenheid, tusschen de voor het privaatbezit strijdende boerenmassa's

enode voor het communisme worstellende arbeiders en de bereikte resultaten verzekerd door de tegengestelde belangengroeperingen der boeren en arbeiders met de band van hun ijzeren partijdictatuur samen te binden. De bolsjewiki vormen de leiderspartij der revolutionnaire kleinburgerlijke intellectueelen van Rusland, die de historische taak, het aanpassen van de Russische revolutie aan de geschiedenis, steunend op de door hen vereenigde burgerlijk-revolutionnaire boerenmassa en proletarisch-revolutionnaire arbeidersklasse volbracht.

IV. Het wezen van het bolsjewisme.

20. Het bolsjewisme vertoont alle wezenlijke karaktertrekken van de burgerlijk-revolutionnaire politiek, echter verbeterd door het van het Marxisme overgenomen inzicht in de bewegingswetten van de maatschappelijke klassen. Lenins gezegde: "De revolutionnaire sociaaldemocraat is de aan de massa verbonden Jacobijn" - is meer dan een uiterlijke vergelijking. Het drukt veeleer de inwendige technisch-politieke karakterverwantschap aan de revolutionnaire beweging van het kleinburgerdom der Fransche revolutie uit.

21. Het grondbeginsel van de bolsjewistische politiek is Jacobijnsch. Machtsverovering en machtsuitoefening door de organisatie. De leidraad voor de groote politieke plannen en hun verwezenlijking door middel van de tactiek van de naar de macht strevende bolsjewistische organisaties is Jacobijnsch: het oproepen van alle maatschappelijk bruikbare middelen en krachten om de absolutistische tegenstander te doen vallen, waarvoor alle methoden die succes beloven worden gebruikt. Onderhandelen en verdragen sluiten met elke maatschappelijke kracht die, zelfs voor de kortste tijd en het onbeduidendste onderdeel van de strijd kan worden benut. Tenslotte is de grondgedachte van de bolsjewistische organisatie Jacobijnsch: het scheppen van een krachtige organisatie van beroepsrevolutionairen, die een militair gedisciplineerd en volgzzaam werktuig van een oppermachtige leiding is en blijft.

22. Theoretisch heeft het bolsjewisme in geen enkel opzicht een eigen ideologie, die als afgerond geheel zou kunnen worden beschouwd. Het heeft veel-eer de methode van het beschouwen van de klassen van het Marxisme overgenomen en aan de omstandigheden van de Russische revolutie aangepast, d.w.z. zijn inhoud, met behoud van de Marxistische begrippen, grondig veranderd.

23. Als zelfstandige ideologische arbeid van het bolsjewisme moet men beschouwen de verbinding die het legde tusschen zijn politieke theorie en het filosofisch-materialisme. Als radicale voorvechter van de burgerlijke revolutie valt het bolsjewisme op de radicale filosofische ideologie van de burgerlijke revolutie aan, en maakt hem tot het dogma van zijn wereldbeschouwing. Het steunen op het filosofisch-materialisme gaat gepaard met een steeds verder gaande terugval in het filosofische idealisme, dat de politieke practijk tenslotte als een gevolg van het handelen der leiders beschouwt.

24. De bolsjewistische organisatie kwam voort uit de sociaaldemocratische kringen van intellectuele revolutionairen en groeide, door fractiestrijd, splitsing en nederlagen heen, uit tot een leidersorganisatie waarvan de sleutelposities in handen van de kleinburgerlijke intelligentie waren.

Hij bouwde zich, gedreven door de altijd durende illegale situatie uit tot een politieke organisatie met een militair karakter, waarvan het stuttende geraamte door de beroepsrevolutionairen werd gevormd. Alleen met een zoo stevig leidersinstrument kon de bolsjewistische tactiek doorgezet en de historische taak van de revolutionaire intelligentie van Rusland vervuld worden.

25. De bolsjewistische tactiek, die diende om het vraagstuk van de verovering van de macht door middel van de organisatie op te lossen, vertoonde in het bijzonder tot October 1917 een enorme innerlijke geslotenheid. Zijn voortdurende uiterlijke wijzigingen waren in de grond niets anders dan de voortdurende aanpassing aan veranderde toestanden en gewijzigde verhoudingen van de krachten tusschen de klassen onderling. Volgens het beginsel van de absolute ondergeschiktheid van het middel aan het doel werd de tactiek zelfs op de schijnbaar fundamentele punten gewijzigd, zonder ook maar eenigzins met de ideologische invloed op de door hen geleide klassen rekening te houden. Het was de voortdurende taak van de functionarissen de "massa's" iedere wending te doen begrijpen.

Omgekeerd buitte het bolsjewisme ieder nieuw denkbeeld dat onder de massa's post vatte uit, zelfs als het in flagrante tegenspraak met de politieke beginselen van het partijprogramma was. Het kon dat, omdat het er he slechts opaan kwam, de massa's onvoorwaardelijk voor zijn politiek te winnen. Het moest dat, omdat deze massa's zelf - arbeiders en boeren - tegenstrijdige belangen en een volkomen onontwikkeld klassebewustzijn hadden. Juist daarom echter uit zich in de tactische methode van het bolsjewisme zijn gebondenheid aan revolutionair-b u r g e r l i j k e politiek; het is diens methode die het gebruikt.

V. Richtlijnen van de bolsjewistische politiek.

26. De doelstelling die de grondslag van het bolsjewisme vormt, is de omverwerping van czaristische stelsel. Hij is, daar hij tegen het absolutisme is gericht, van een revolutionair-b u r g e r l i j k karakter. De strijd om de lijn van de tactiek van de Russische sociaaldemocratie is aan deze doelstelling onderworpen. In deze strijd vormt het bolsjewisme zijn methoden en zijn leuzen.

27. Het was de historische taak van het bolsjewisme, de opstanden van het proletariaat en van de borenmassa's, die een totaal verschillende maatschappelijke basis hadden, door middel van zijn leiderstactiek tot een gemeenschappelijke actie tegen de feodale staat aaneen te koppelen. Het moest de boerenopstand - de burgerlijk revolutionaire beweging bij het begin van de ontwikkeling van de burgerlijke maatschappij - tot een actie uit èèn stuk samenvoegen. Het kon dit slechts, door

een breed opgezette strategie, bestaande in het uitbuiten van de meest uiteenlopende klassenbewegingen.

28. Deze opportunistische strategie begint met de bereidheid om de kleinste scheuren in het vijandige kamp te benutten. Dienovereenkomstig begroet Lenin de eene keer de liberale grootgrondbezitters als de "bondgenooten van morgen", terwijl hij een andere keer voor de ondersteuning der papen, die zich vanwege hun materieële achteruitstelling tegen de regering keerden, opkwam. Evenzoo was hij bereid de religieuze secten te steunen, die door het Czarisme vervolgd werden.

29. De klaarheid van de tactiek van Lenin komt ondertusschen daarin tot uiting, dat hij in de eerste plaats als gevolg van de ervaringen van 1905, het vraagstuk van de "bondgenooten der revolutie" op de juiste grondslag plaatst, door zich scherper tegen alle compromissen met de beslist kapitalistische groepen te keeren, en de politiek van "bondgenootschappen" en compromissen tot de kleinburgers en kleinboeren te beperken; d.w.z. alleen tot die lagen die historisch voor de burgerlijke revolutie in Rusland gemobiliseerd konden worden.

30. De tweeklassenbasis van de bolsjewistische politiek komt op groote schaal tot uiting in de tactische leus van de "democratische dictatuur van arbeiders en boeren" die in 1905 tot algemeene richtlijn van de bolsjewistische politiek werd gemaakt, en die nog de illusie van een soort parlementarische zonder bourgeoisie in zich droeg. Hij werd later vervangen door de leus van het "klasseverbond tusschen arbeiders en boeren". Achter deze formules was niets anders verborgen dan de noodzakelijkheid om deze beide klassen voor de machtspolitiek van het bolsjewisme in beweging te brengen.

31. De leuzen van ieder oogenblik, waaronder de beide voor de Russische revolutie de doorslaggevende klassen, uitgaande van hun te gengestelde economische belangen moesten worden gemobiliseerd, waren onvoorwaardelijk en geheel onderworpen aan en gericht op het doel: de krachten van deze klassen uit te buiten. Teneinde de boeren in beweging te brengen, stelden de bolsjewiki reeds omstreeks 1905 de leuze van de "radicale onteigening van het grootgrondbezit door de boeren" op. Deze leus kon door de boeren als een oproep om het grootgrondbezit onder de kleinboeren te verdeelen worden opgevat. Toen de mensjewiki de aandacht op de reactionaire inhoud van de bolsjewistische agrarische leuzen vestigden, beduidde Lenin hen, dat de bolsjewiki zich zelfs niet in het minst aan banden gelegd hadden met betrekking tot de vraag wat met de onteigende grond moest gebeuren. Dat te regelen, zou de taak van de sociaaldemocratische politiek in de bedoelde situatie zijn. De eisch tot overname van het land der grootgrondbezitters door de boeren had dus een uitgesproken demagogisch karakter, maar raakte het doorslaggevende punt in de belangen der boeren. Op een dergelijke wijze hebben de bolsjewiki ook leuzen op de arbeider losgelaten, zooals b.v. die van de raden. Beslissend voor hun tactiek was alleen het oogenblikkelijke resultaat van een leus, die volstrekt niet als een principieële verplichting van de partij tegenover de massa's werd beschouwd, maar als

propagandistisch middel van een politiek, die het grijpen van de macht door de organisatie als uiteindelijk doel heeft.

32. In de periode van 1906 - '14 heeft het bolsjewisme door de combinatie van de legale en illegale arbeid de tactiek van het "revolutionnaire parlementarisme" ontwikkeld. Deze tactiek was in overeenstemming met de positie van de burgerlijke revolutie in Rusland. Met zijn hulp lukte het, de dagelijksche guerilla tusschen arbeiders en czarisme en boeren, en czarisme in de groote lijn van de voorbereiding van de burgerlijke revolutie onder de Russische verhoudingen in te voegen, doordat elk onderdeel van het parlementaire werk van de Russische sociaaldemocratie tengevolge van de czaristische dictatoriale politiek een burgerlijk-revolutionnair karakter had. In hun tactiek van het "revolutionnair parlementarisme" hebben de bolsjewiki de politiek van de mobilisatie van de beide de doorslag gevende klassen van de Russische revolutie in gewijzigde situatie tusschen de revolutie van 1905 totaan de wereldoorlog van 1914 voortgezet en de Doema als tribune voor hun propaganda onder de arbeiders en boeren gebruikt.

VI. Het bolsjewisme en de arbeidersklasse.

33. Het bolsjewisme heeft de historische taak van de burgerlijke revolutie in het feodalistisch-kapitalistische Rusland met behulp van het actieve strijdwapen proletariaat volbracht. Het heeft zich tegelijkertijd de revolutionnaire theorie van de arbeidersklasse toegeëigend en in overeenstemming met zijn doeleinden omgevormd. Het "Marxisme-Leninisme" is geen Marxisme, maar een vereeniging van de aan de doeleinden van de burgerlijke revolutie in Rusland aangepaste Marxistische terminologie met de sociale inhoud van de Russische revolutie. Deze theorie wordt in handen van het bolsjewisme, hoewel hij het middel is om de structuur en de doelstelling der klassen van Rusland te ontleden, tegelijk het middel om de werkelijke klasseninhoud van de Russische revolutie te versluieren. Achter de Marxistische begrippen en leuzen verbergt zich de inhoud van een burgerlijke revolutie, die door de vereenigde arbeid van het socialistisch georiënteerde proletariaat en de aan het privaat bezit gebonden boeren onder leiding van de revolutionnaire kleinburgerlijke intelligentia en tegen het czaristische absolutisme, de landadel en de bourgeoisie in moest worden doorgezet.

34. Achter de bolsjewistische opvatting van de rol van de partij in de arbeidersklasse verbergt zich de absolute aanspraak die de revolutionnaire, kleinburgerlijke, Jacobijnsche intelligentia op het leiderschap maken. De kleinburgerlijke intelligentie kon zijn organisatie alleen door gebruik te maken van de proletarische krachten tot een actief revolutionnair strijdwapen maken. Daarom werd de in wezen Jacobijnsche partij proletarisch genoemd. Het ondergeschikt maken van de strijdende arbeidersklasse aan de kleinburgerlijke leiding rechtvaardigde het bolsjewisme met de theorie van de "voorhoede" van het proletariaat, die het in de practijk tot de grondstelling uitwerkte: "de partij belichaamt de klasse". De partij is dus niet het werktuig van de arbeidersklasse, maar de arbeidersklasse het werktuig van de partij.

35. De noodzakelijkheid om de bolsjewistische politiek op de onderste klassen van de Russische maatschappij te grondvesten, beschrijft het bolsjewisme met de stelling van het "klassenverband tusschen arbeiders en boeren" waarin volstrekt tegengestelde klassebelangen op één lijn worden gesteld.

36. Het vorderen van de onvoorwaardelijke leiding over de boeren bemantelt het bolsjewisme met de stelling van de "hegemonie van het proletariaat in de revolutie". Daar het proletariaat op zijn beurt door de bolsjewistische partij wordt beheerscht, beteekent de "hegemonie van het proletariaat" de hegemonie van de bolsjewistische partij en haar aanspraak op het beheerschen der beide klassen van de Russische revolutie.

37. Zijn meest volkomen uitdrukking vindt de bolsjewistische eisch om over de rug der twee klassen zich van de maatschappelijke macht meester te maken in de bolsjewistische opvatting over de "dictatuur van het proletariaat". Gecombineerd met de opvatting van de bolsjewistische partij als absolute leidersorganisatie van de klasse, is de formule van de proletarische dictatuur niets anders dan de formule voor de heerschappij der Jacobijnsch-bolsjewistische organisatie. Zijn klasseninhoud wordt verder volkomen te niet gedaan door de bolsjewistische definitie van de dictatuur van het proletariaat als het "klassenverband tusschen arbeiders en boeren onder de hegemonie van het proletariaat". (Stalin en het program van de Komintern). De Marxistische grondstelling van de dictatuur van de arbeidersklasse wordt door het bolsjewisme verdraaid tot de grondstelling van de beheersching van twee klassen door de Jacobijnsche partij.

38. Het burgerlijke karakter van de bolsjewistische revolutie wordt door hen zelf onderstreept in de door hen weer levend gemaakte leus van de "volksrevolutie" d.w.z. van de gemeenschappelijke strijd van verschillende klassen van een volk in een revolutie, die de typische leus is van elke burgerlijke revolutie, die onder kleinburgerlijke leiding, kleinburgerlijke boeren en proletarische massa's voor haar klassedoel-einden in beweging brengt.

39. Vergeleken bij de strijd voor de macht van de organisatie over de revolutionaire klassen wordt elke democratische houding van het bolsjewisme niets dan een tactische zet. Dat heeft het vóór alles in het vraagstuk van de arbeiders-democratie in de raden bewezen. In de eerste plaats heeft de Leninistische leus van Maart 1917: "Alle macht aan de raden", het typische tweeklassenkenmerk van de Russische revolutie, want de raden waren "arbeiders-boeren- en soldaten- (d.i. weer boeren-raden)". Overigens was de leus echter slechts tactiek. Hij werd door Lenin bij de Februarie-revolutie opgesteld, omdat hij de "vrede-zame" overgang van de heerschappij van de sociaal-revolutionaire mensjewistische-coalitie op de bolsjewiki, door hun groeiende invloed op de raden, scheen te waarborgen. Toen na de nederlaag van de Julidemonstratie de invloed van de bolsjewiki op de raden afnam, gaf Lenin de raden-parolen tijdelijk prijs, en eischte de organisatie van andere